

[Udenrigsministeren]

ligt præg af, hvordan man med et minimum af forpligtende udtalelser kan give udtryk for et maksimum af ansvarsfølelse. Sådan var hr. Poul Schlüters indlæg også i dag. Hr. Poul Schlüter var meget bekymret for betalingsbalanceunderskuddet i år. Han sagde: regeringen har lovet, at det kun må blive 6½ mia kr., men nu bliver det 8 mia kr. Det var han bekymret for, og han så det som en konsekvens af den løsning, vi i dag diskuterer. Ja men hr. Poul Schlüter, de 8 mia kr. har overhovedet ikke noget med denne her overenskomstløsning at gøre. Der sker jo ingen lønstigninger på det store, brede arbejdsmarked som følge af denne løsning inden 1. september. 1979 er ud fra et omkostningssynspunkt relativt upåvirket af en hvilken som helst løsning, man træffer beslutning om i dette forår. Uanset om man havde fået en løsning, der lå på et langt lavere niveau, var dette tal ikke blevet ændret af en sådan løsning.

Virkningerne af den løsning, vi i dag drøfter, optræder først og fremmest i 1980, 1981 og de efterfølgende år. Risikoen for et underskud på 8 mia kr. i år er først og fremmest et resultat af en række andre forhold, nemlig energiprisstigninger og et for højt kommunalt forbrug, det er ikke et resultat af den løsning, vi drøfter i dag.

Men hr. Poul Schlüters bekymring kunne i øvrigt få mig til at spørge, hvor hr. Poul Schlüters omsorg for 1979-betalingsbalanceunderskuddet var henne i efteråret, for det var jo ved den finanspolitiske stramning, der blev gennemført i efteråret, at niveauet for 1979-underskuddet stort set blev lagt. Da var hr. Poul Schlüter og hans parti jo ikke hjemme. Da afviste man den største finanspolitiske stramning, der er gennemført nogen sinde her i landet. Man afviste den uden at stille et acceptabelt alternativ i stedet. Hvis det var gået efter hr. Poul Schlüters ønske dengang, havde vi stået med risiko for et langt større underskud på betalingsbalancen i 1979 end det underskud, hr. Poul Schlüter nu er så bekymret for. Der var ikke dengang nogen konservativ ansvarsfølelse, og derfor synes jeg, at de bekymringer, der nu fremføres, er dårligt anbragt.

Så kredsede hr. Poul Schlüter om selve overenskomstresultatet og perspektiverne for de kommende år, og her var hr. Poul Schlüter også bekymret. Han var bekymret af to grunde: på den ene side syntes han, resulta-

tet var for dyrt, på den anden, at det var lidt for billigt. Han syntes, det var for dyrt i forhold til det private arbejdsmarked og for billigt i forhold til staten, i forhold til amterne og i forhold til kommunerne.

Tror hr. Poul Schlüter virkelig, at den argumentation kan bære i den offentlige debat? Er det trods alt ikke at skræve lidt for vidt? Jeg kan forstå, at man vil argumentere for, at de offentligt ansatte skal have højere løn, med anførelse af, hvad de har af efterslæb, og hvilke betragtninger der ellers har været ført frem, men samtidig at argumentere for, at man i den situation også kunne opnå et lavere resultat på det private arbejdsmarked, tror jeg de fleste vil opfatte som urealistisk. Man kan ikke på den måde ville tækkes både den ene og den anden gruppe.

Det får mig så til at spørge hr. Poul Schlüter: hvad er det, det konservative folkeparti egentlig havde ønsket sig af denne situation, når man nu er så kritisk over for resultatet? Hvad er det for politiske muligheder, man har haft i tankerne? Hvad var det for en anden udgang, man mente havde været rimeligere? Ville det have været bedre med en storkonflikt, hvor livsvigtige områder blev inddraget? Tror hr. Poul Schlüter eller nogen anden, at et flertal i dette folketing overhovedet ville have accepteret en sådan udgang på situationen? Nej, det tror hr. Poul Schlüter ikke.

Så går vi videre: mener hr. Poul Schlüter da, at resultatet hellere burde have været et valg plus en storkonflikt – eller et valg, et regeringsskifte og derefter en storkonflikt? Har hr. Poul Schlüter helt glemt sin egen argumentation, da vi stod i en næsten tilsvarende situation for to år siden? Jeg har ikke glemt den, jeg erindrer tydeligt, hvordan hr. Poul Schlüter og hans parti ved den lejlighed understregede, hvor nødvendigt det var for enhver pris at få ro på arbejdsmarkedet, dengang endda næsten uanset hvilken løsning man måtte finde frem til.

Eller et regeringsskifte. Kan hr. Poul Schlüter forestille sig de muligheder, der havde været for i denne sal at sammensætte et andet flertal end det nuværende, et andet flertal, der kunne have gennemført en løsning, der ud fra et omkostningssynspunkt var mere acceptabel end den, vi her står med? Kan hr. Poul Schlüter, hvis han ser sig rundt i denne folketingsaal, tælle 90 mandater,